

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Ianuarie (Gerar)
nr. 1 (73) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Gânduri la început de an

Citiți în pagina 1

Cu toții împreună la slujba
Bobotezei

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios Antipa de
la Calapodești

Citiți în pagina 14

Punct...și de la capăt!

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Gânduri la început de an

Cu voia voia Domnului Iisus Hristos și cu bucurie mare, ne regăsim pășind pe prima treaptă a acestui an, cu speranța și credința neclintită că Domnul Se va milostivi spre noi și în acest an și ne va dăruia din nou bunătățile îndurării Sale. Considerându-ne creștini adevărați, cu siguranță primul gând la început de an, ar trebui să fie acela de a-I mulțumi Domnului Hristos pentru binecuvântările pe care ni le-a dat în anul care tocmai a trecut și cu stăruință să-L rugăm să se îndure, să ne ierte și să ne călăuzească pașii și în anul în care abia am pășit.

Zilele trecute mă vedeam în fața calculatorului, așternând pe foaia albă electronică gândurile, bucuriile și sentimentele mele, pentru a le împărtăși cu voi, prietenii mei. Tot așa a fost și acum o lună și acum două luni și acum un an... Acum, când fac o scurtă retrospectivă și mă gândesc la acele momente, parcă nici nu îmi mai amintesc cât de repede s-a scurs timpul, dar gândindu-mă la momentul prezent, constat că tot ceea ce ieri numeam „prezent”, astăzi este doar „trecut”. De aceea, clipa de față este tot ceea ce contează pentru noi acum. Poate că veți spune că timpul trecut reprezintă amintirea „prezentului” care a fost. Da, dar câți dintre noi ne mai aducem aminte clar ce am făcut, de exemplu, acum doi ani? Poate că nu vom avea o imagine clară într-un oarecare moment al vieții, ci doar anumite etape (reper) ale trecutului mai păstrează amintiri pe care le putem așeza cu precizie în cronologia vieții de până acum.

Ce vreau să vă spun prin aceasta? Vreau să ne aducem aminte cu toții că expresia latină „tempus fugit” (timpul aleargă) este adevărată. Dacă-ar fi să ne luăm după înțelepciunea populară, vom spune clar: „Vremea trece și omul îmbătrânește”. Dacă, pentru trupul stricăcios, odată cu trecerea anilor, îmbătrânirea și uitarea sunt firești, pentru sufletul veșnic, „conectarea” la obiceiurile și la modul de viață al lumii acesteia, nu fac decât să-l „ofilească” și să îl îndepărteze de la calea adevărată a vieții. La trecerea dintre ani, prin rugăciunile sale, Biserica Îi cere lui Dumnezeu „să binecuvânteze cununa anului bunătății Sale” (Ps. 64, 12) și să ne dăruiască vremuri pașnice și cu belșug. Toate acestea sunt pentru a ne întări credința că Dumnezeu este permanent alături de noi, la bine și la greu, în anul care a trecut, dar și în cel care începe. Biserica se roagă, dar câți dintre noi mai au înțelepciunea să se roage sau măcar răbdarea să asculte rugăciunile care se fac, tocmai pentru a „solicita” mila

și îndurarea lui Dumnezeu pentru noi? Asemenea celor „fără Dumnezeu”, mâncăm și bem cu nesaț, bucurându-ne că a mai trecut un an. Dragii mei, anul a trecut, dar odată cu el, încă o petală din cununa vieții noastre pământești s-a ofilit și ne-a părăsit. Și apoi, vorba părintelui Iulian: „Cine a făcut contract cu Dumnezeu pentru încă o zi (un an) de viață?”. Ne bucurăm de ceea ce a trecut fără să realizăm că odată cu timpul ce s-a scurs, în loc să înaintăm în cele duhovnicești, ne alipim sufletele de cele materiale, motivați de ideea că „Dacă nu îmi trăiesc viața acum, atunci când?”... și rău facem.

Dragii mei, se spune că: „Cine nu a iubit o floare, o fată, un copil, un răsărit de soare sau un amurg, cine n-a înțeles cântecul trist al apelor nestatornice și n-a cunoscut bucuria propriilor sale depășiri, nu găsește sens vieții” (Ernest Bernea - „Îndemn la simplitate”, p. 122).

Cred că ar fi absurd să spunem că anumitor momente ale vieții nu trebuie să le acordăm o atenție deosebită, dar dacă „ne aplecăm urechea” la învățăturile sfinților părinți ai dreptei credințe, vom afla că creștinul nu trebuie să se bucure numai în anumite zile, ci tot timpul anului în sufletul lui trebuie să fie sărbătoare. Și ca să înțelegem mai bine, Sfântul Ioan Gură de Aur ne lămurește: „Căci ce-mi folosește mie o zi senină, când conștiința mea este întunecată? Așadar, dacă voiești, ca să ai vreun folos de la Anul Nou, mulțumește acum, când a trecut un an, mulțumește Domnului, că El te-a adus până aici, frânge inima ta, numără zilele vieții tale și zi către tine însuși: zilele aleargă și trec, numărul anilor se împlinește, noi am și săvârșit o mare parte din cale, dar ce bine am făcut noi?”.

Cât de frumos este să ai în suflet în fiecare zi o rază de lumină care să-ți aducă bucuria cea nesfârșită! Vedem uneori oameni cărora nu le lipsește zâmbetul niciodată, oameni în preajma cărora am petrece ore în șir, fără să ne dăm seama de timpul care s-a scurs. Poate că uneori îi invidiem, dar aceasta o facem din neputința noastră, pentru că nu putem să îi înțelegem. Părintele Iulian ne explica la o predică diferența dintre bucuria lumească (cea pe care o resimțim la diferite evenimente, ex. Anul Nou) și bucuria duhovnicească (lăuntrică), care nu este condiționată de un eveniment anume, ci este un dar al Duhului Sfânt, rod al rugăciunii și răsplată a celor care se nevoiesc pe calea urcușului duhovnicesc. Îmi spunea cineva că anul acesta a cumpărat pește pentru a mânca împreună cu familia în noaptea dintre ani, convins fiind de faptul că peștele îl va ajuta să treacă mai ușor peste greutățile și nevoile care se țin „scai” de el. Am preferat să nu comentez acest obicei, pentru că așa cum persoana în cauză considera că un aliment anume îi poate facilita trecerea prin viață „ca peștele prin apă”, tot așa unii consideră că vinul sau țigara sau anumite substanțe chimice îi pot aduce aceeași ușurare. De aceea, pentru cei care consideră

benefice aceste remedii, vreau să le răspund cu cuvintele unui om plăcut înaintea lui Dumnezeu: „Anul îți va merge bine, nu când tu vei zace beat în ziua cea dintâi a lui, ci când atât în ziua cea dintâi, cât și în cea de pe urmă, și în fiecare zi, tu vei face fapte plăcute lui Dumnezeu. Nu beția înseninează, ci rugăciunea, nu vinul, ci cuvântul înfrânării. Vinul stârnește furtuna, cuvântul lui Dumnezeu aduce liniște. Acela aduce neliniște în inimă, acesta alungă zgomotul; acela întunecă mintea, acesta luminează pe cea întunecată; acela aduce întristarea, care înainte era departe, acesta ia grija, care este de față.” (Predică de Anul Nou a Sf. Ioan Gură de Aur).

Oricum, despre tradiții și obiceiuri de Anul Nou (multe dintre acestea nu au nicio legătură cu viața creștină), fiecare își poate spune părerea, dar dacă vom da crezare celor care au apucat „coarnele plugului” și au pornit pe calea urcușului spiritual, atunci vom observa că orice urcuș, nu neapărat în plan duhovnicesc, ci și în cel al împlinirii de orice fel, nu este ușor, ci reprezintă un efort permanent și constant, pe parcursul căruia există riscul de a te împotmoli sau de a cădea, dacă îți lipsește stăruința și motivarea în atingerea țelului propus. Dar, așa cum am specificat, totul depinde de țelul pe care fiecare și l-a propus. Dacă ne propunem să ne bucurăm cu bucuria care a pus stăpânire pe sufletele sfinților și să dobândim „pacea cea de Sus”, atunci trebuie să urmăm și exemplul lor, dar dacă țelul propus este bucuria trupească ori dorința de a trece prin viață sau prin anul care începe, ca „peștele prin apă”, atunci, cu siguranță este necesar ca produsele de pe masa de Anul Nou să fie consistente, să fie din belșug și, nu în ultimul rând, să nu aibă termenul de valabilitate depășit. Și, era să uit: să conțină, obligatoriu, pește!

Închei aceste gânduri, dorindu-vă alături de colaboratorii neosteniți ai revistei noastre și de membrii redacției, un sincer și călduros „La mulți ani!”, alături de îndemnul de a nu lăsa încă o petală a vieții să se ofilească, fără ca măcar să fi gustat din dulceața bucuriei lăuntrice. Iar acum, la început de an, să Îl rugăm pe Domnul Hristos să dea iertării păcatele și greșelile noastre și să ne binecuvânteze pe toți, pentru a dobândi bucuria lăuntrică și pentru a urca încă o treaptă pe scara creșterii spirituale, ca astfel să ne îmbogățim prin asimilarea de noi cunoștințe folositoare vieții, toate acestea ca să putem dobândi respectul și prietenia aproapelui nostru, eliberarea de patimi și libertatea de a face alegeri înțelepte, bunătatea și meritul de a fi creștini. Dumnezeu să ne ajute!

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Cu toții împreună la slujba Bobotezei

Au trecut frumoasele și Sfintele Sărbători de iarnă, în care am primit cu drag colindătorii, am cântat alături de ei, ne-am bucurat de vizita lui Moș Crăciun în mijlocul bisericii, l-am cinstit cum se cuvine pe Sfântul Ierarh Vasile, am mulțumit pentru binefacerile primite anul trecut și ne-am pregătit planurile pentru anul care acum începe (să fim mai buni, mai milostivi, mai iertători...).

Însă, în aceste câteva rânduri, aș vrea să ne bucurăm împreună de cea mai mare Sărbătoare a lunii ianuarie, cea a Bobotezei. La noi, în Siret, în această sfântă zi, imediat după Sfânta Liturghie, toți preoții, alături de autoritățile locale, uneori chiar de copiii de la școală însoțiți de profesorii lor, acompaniați de fanfară, se adună în centrul orașului și coboară împreună spre malul râului Siret, unde se oficiază slujba de sfințire a Aghesmei Mari și se ține cuvântul de învățătură. Pentru mine, acesta părea un „ritual imposibil”, de lungă durată (și ca timp, dar și ca distanță), așa că niciodată nu mergeam împreună cu ceilalți sireteni; mereu când mă întorceam de la slujbă, în drumul spre casă, mă întâlneam cu oamenii care coborau, în mâini având cămile special împodobite cu panglică roșie sau tricoloră și cu un fir de busuioc, pentru primirea Aghesmei. Fanfara se auzea deja cântând colindele și melodiile specifice, dar pe mine nu mă atrăgeau, nu știu de ce.

Din fericire, anul trecut, am decis să particip pentru prima dată la acest eveniment, împreună cu prietena mea, care mai fusese în trecut, cu școala. Nici nu vă puteți imagina cât de multe pierdusem în toți acei ani în care refuzam să mă alătur celorlalți, grăbindu-mă de fiecare dată spre casă! A fost foarte frumos! Deși afară era frig (gerul Bobotezei) și ninge, preoții erau voioși, autoritățile la fel, instrumentiștii ne însoțeau cu muzica trompetelor, a acordeoanelor și a tobelor, iar noi coboram pas cu pas, fără a ne da seama de multitudinea pașilor, ajungând repede în locul în care erau deja pregătite butoaiele cu apă.

Fiecare dintre cei patru părinți a oficiat câte un moment din slujbă, au sfințit pe rând apa, ninge parcă tot mai tare, dar totul era atât de intens și îi priveam cu mare drag, iar, în final, cel mai în vârstă dintre ei ne-a vorbit, în câteva cuvinte,

despre bucuria acestei sărbători, apoi ne-a amintit și de cei care sunt departe sau sunt bătrâni și nu mai pot trăi aceste evenimente, decât privind-le online sau la televizor.

Am rugat-o și pe prietena mea, Cristiana, să scrie câteva rânduri despre ceea ce a simțit în acea zi: „Boboteaza – țin minte frigul de acum 10 ani, dar mai tare țin la chipurile preoților care se îndreptau atât de familiar către aruncarea crucii. Anul acesta, Siretul n-a mai stat înghețat, iar asta spune multe despre trecerea unui timp bătrân, înspăimântător de pasiv când vine vorba de tradiții. «Oamenii sfințesc locul», dar tare îmi e că până și oamenii au uitat de unde au plecat. Cât pentru mine, întreaga slujbă iese din spațiul religios și sfințește locul cu tradiție și spirit autohton. Același frig, aceiași oameni, dar ce simțim este un ecou al celor 10 ani trecuți.”.

Ce am vrut să spunem amândouă prin povestirea acestei întâmplări? Să învățăm să ținem la obiceiurile care se transmit de către biserică, părinți, bunici, deoarece aceste tradiții sfinte românești sunt cele mai frumoase, pentru că încă transmit cea mai multă emoție, pentru rămânând cele mai vii și mai prețioase comori lăsate de strămoșii noștri și de la Sfinții care se bucură împreună cu noi (în acest caz, Sfântul Ioan Botezătorul, care, cu siguranță, mijlocește pentru noi atunci când ne vede adunați toți laolaltă, în aceeași simțire și trăire, la marginea râului, în jurul părinților purtători de har, așteptând tămăduire și sfințire prin gustarea Aghesmei Mari, precum stătea și mulțimea adunată la malul Iordanului, privind Botezul Domnului Iisus).

Pe lângă toate acestea, se mai obișnuiește la noi, ca la întoarcerea de la „Apa Siretului”, pe lângă cele ale caselor noastre, să mergem la cimitir și să stropim cu Agheasmă Mare și mormintele celor dragi ai noștri, pentru odihna sufletelor lor.

Așadar, să ne bucurăm de Sfintele Sărbători și de sfintele daruri primite din generație în generație!

Un An Nou mai bun, mai liniștit, mai alături de Hristos și de Sfânta Sa Biserică!
La mulți ani!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Cristiana-Cătălina Clucencu în data de 6 ianuarie 2022

Punct...și de la capăt!

Dragi cititori, iată că, prin bunăvoința Marelui Dumnezeu, am depășit cu bine și perioada preafrumoasă a sărbătorilor de iarnă, ce pentru unii a însemnat, făcând referire și la articolul anterior, distracție și mese

întinse, iar pentru alții slujbe, colinde și, după puteri, ajutorarea celui suferind. Astfel, pășim într-un nou an calendaristic, dar, mai cu seamă, și într-o nouă lună, cea a lui gerar, cum mai este denumită luna ianuarie și, deși marea majoritate încă mai tânjim după sărbători și am fi vrut ca ele să mai țină, uităm cu desăvârșire că sărbătoarea ar trebui să dăinuie în noi tot timpul, iar creștinul adevărat găsește în fiecare zi un motiv de bucurie, nu doar de Crăciun sau Anul Nou. Prin urmare, mă întreb adeseori: Oare faptul că Dumnezeu ne mai îngăduie încă o zi din viață, nu e un motiv de sărbătoare? Faptul că suntem creștini și putem participa la Sfânta Liturghie, nu e un motiv de sărbătoare? Faptul că suntem sănătoși, nu e motiv de sărbătoare?

Știu că, pentru marea majoritate dintre noi, aceste întrebări nici nu își mai au rostul, în lumea zbuțuită și agitată în care trăim, dar omul îndumnezeit va găsi bucuria în orice, chiar și în necazuri.

De aceea, vă îndemn pe fiecare în parte, ca în acest nou început de an, să „răstignim” supărările, răutățile și tot ceea ce este nociv în noi și ne provoacă rău atât nouă, cât și celor din jur, și să punem început bun în viețile noastre, să punem punct și să o luăm de la capăt, punându-L în centrul existenței noastre pe Însuși Dumnezeu. Haideți să încercăm, ca în anul în care tocmai am intrat, să reînvățăm bucuria de a trăi, de a ne ruga mai mult, de a stăruii în tot lucrul bun și folositor de suflet, să dăruim un zâmbet, o îmbrățișare, un cuvânt frumos celui de lângă noi, astfel ca și Tatăl Ceresc să Își întoarcă mania Sa de la noi și să avem un an plin de reușite, dorințe împlinite și speranță. Să nu lăsăm Lumina Nașterii Domnului să se stingă, ci să o purtăm în candela sufletului nostru tot timpul.

Închei aceste rânduri cu nădejdea că, pentru a schimba ceva, trebuie mai întâi ca aceasta să înceapă din noi, pentru că dacă noi nu suntem bine cu noi înșine, nu vom putea transmite nimic, iar ceea ce dăruim, de aceea vom avea parte.

Un an binecuvântat și cu roade duhovnicești!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ce repede au trecut și sărbătorile acestea!

Sărbătoarea a trecut, dar efectul ei e în plină desfășurare. Ca florile de măr ce se deschid și ne minunează, iar după ce ele trec, ne bucurăm de roade.

Nașterea Domnului este fundația pe care se așază alte sărbători. Sămânța a fost nașterea Fecioarei Maria, pomul este Nașterea Domnului, roada pomului este Învierea, iar prin Înălțarea Domnului și Pogorârea Duhului Sfânt, Dumnezeu ne invită spre a ne împărtăși de toate aceste daruri.

Dacă spunem că vrem ca Hristos să se nască în noi de Crăciun, atunci să ne asumăm și creșterea Sa întru noi. Cum nimeni nu se bucură doar în ziua nașterii copilului, ci se bucură de copil și de inocența sa multă vreme, așa și noi, dacă ne-am deschis inima să-L primim de Crăciun, ne-am bucurat de nașterea Sa, acum ne bucurăm de El. Ne-am bucurat că S-a milostivit spre noi și a binevoit a Se naște, acum ne bucurăm de attributele Sale dumnezeiești. Ne bucurăm de inocența Sa, de blândețea Sa, de mila Sa, de dragostea cu care ne iubește și cu care ne cercetează, de harul Său, de fiecare sărbătoare a oricărui sfânt de peste an care ne dă mărturie de Slava Sa. Ne bucurăm prin rugăciune, prin pocăință, prin fapte bune, prin El Însuși.

Să ne dăruiască Dumnezeu o inimă pururea în sărbătoare!

Sorin Pavel, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ei nu mă lasă în biserică!

Când Constantin era copil, bunica adesea îi spunea: „Acum mă însoțești la Biserică, de atât că te rog s-o faci, dar aș vrea să îți minte, când vei fi mare, anume la Biserică vei putea găsi mângâiere și consolare”.

Au trecut anii, Constantin a crescut, iar într-o perioadă a simțit că nu face față problemelor și greutăților cu care se confruntă, atunci și-a adus aminte de cuvintele bunicii.

În aceeași seară, s-a îndreptat spre cel mai apropiat sfânt lăcaș.

A stat câteva clipe în liniște și s-a bucurat de atmosfera din biserică. Însă, bucuria nu i-a fost de durată. „Nu stai unde trebuie”, i s-a adresat cineva. Altcineva i-a șoptit: „Nu-ți faci corect semnul crucii!”. Apoi, s-a apropiat de el încă o femeie și i-a zis:

- Ar fi bine să-ți cumperi o carte despre comportamentul în Biserică și să revii după ce o vei citi.

Tânărul a ieșit din biserică și s-a așezat întristat pe o bancă. Dintr-o dată a auzit o voce:

- Ce ai, copilul meu, de ce ești atât de trist?

Omul a ridicat ochii în sus și l-a văzut pe Hristos.

- Doamne! Ei nu mă lasă în biserică!

Hristos i-a răspuns:

- Nu fi trist, unii dintre ei nici Mie nu-Mi mai permit să intru acolo...

Sursa: www.produsemanastiresti.ro

Viața noastră pe pământ este o pregătire pentru viața care va să vină

Nemărginită și nemângâiată ar fi fost durerea noastră pentru apropiatilor noștri care mor, dacă Domnul nu ne-ar fi dat viața veșnică. Viața noastră ar fi lipsită de sens dacă s-ar sfârși la moarte. Ce folos ar fi atunci din virtute și fapte bune? Atunci, ar avea dreptate

cei care spun: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!”. Dar omul a fost făcut pentru nemurire, iar prin învierea Sa, Hristos a deschis porțile Împărăției Cerurilor, ale fericirii veșnice, celor care au crezut în El și au trăit în dreptate. Viața noastră pe pământ este o pregătire pentru viața care va să vină, iar această pregătire încetează odată cu moartea. „Este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9, 27). Atunci, omul părăsește toate grijile pământești; trupul putrezește, pentru a se ridica nesticat la Învierea de obște. Însă, sufletul omului trăiește mai departe și nu încetează să viețuiască nici măcar o clipă. Prin multe arătări ale celor adormiți ni s-a dat să cunoaștem, în parte, cele ce se petrec cu sufletul când se desparte de trup. Când încetează vederea ochilor trupești, începe vederea cea duhovnicească.

Sfântul Episcop Teofan Zăvorâtul spune, într-o scrisoare către o femeie aflată pe patul de moarte: „Nu vei muri. Trupul tău va muri, însă tu vei trece într-o altă lume, fiind vie, amintindu-ți de tine și recunoscând întreaga lume din jurul tău. Adeseori, cei aflați pe patul de moarte încep să aibă vederea duhovnicească chiar înainte de moarte și, în timp ce îi văd pe cei din jurul lor și chiar vorbindu-le, ei văd ceea ce alții nu văd. Vreme de două zile, sufletul are o anumită libertate și poate merge în locurile de pe pământ pe care le iubea, dar în ziua a treia se mută către alte tărâmuri. Sfântul Teofan Zăvorâtul, într-o altă scrisoare spunea: „Noi, cei care rămânem în viață, îi jelim pe cei plecați, însă, pentru ei, îndată devine mai ușor; starea aceea este mai fericită. Cei care au murit și apoi au fost readuși în trup, l-au simțit ca fiind un sălaș foarte neplăcut. Și sora ta va simți aceste lucruri. Îi este mai bine acolo; iar noi suntem cuprinși de durere, de parcă i s-a întâmplat vreo nenorocire! Ea ne va privi și cu siguranță va fi uluită de aceasta”.

Sursa: *Ieromonah Damaschin – „Viața și lucrările părintelui Serafim Rose”, Editura Egumenița*

Într-o zi, voi pleca...

Într-o zi, voi pleca... Sper să fie iarnă și miros de vin fiert și scorțișoară în aer. Îmi doresc să fiu înconjurat de o palmă de oameni, cei cu care am împărțit cerul senin, dar și furtunile din timpul verii. Vreau să fie ziua în care să mă fi împăcat cu Dumnezeu, pe care de atâtea ori L-am slujit cu nevrednicie. Mă întreb de atâtea ori, cine pe cine ține în palmă în timpul împărtășaniei? Mi-aș dori să fie perioada colindelor și zăpada înaltă la fel ca în copilăria mea. Nu de alta, dar mirosul putregaiului să nu fie atât de insuportabil. Mi-ar plăcea să fiu spovedit și împărtășit de puține clipe, poate strigătul de pe cruce al tâlharului să-mi fie dăruit și mie la finalul vieții. Aș dori să fie cânt domol și rugăciune tihnită la căpătâiul meu, dacă tot este ultima slujbă la care trupul meu ia parte pe pământ. Predica să fie scurtă și lipsită de epitete împodobite țațoș la final. Mi-ar plăcea să fie prunci și tineri prezenți, dar și bătrâni cu părul ca omătul. Pe mormânt, puține flori și nicio coroană, mai bine pâine oferită celor sărmani, decât risipă de plastic și bani aruncați pe un mormânt acoperit de zăpadă. Ar fi frumos să fie duminică și clopotul să răsună dintr-o vale până în cealaltă. Aș vrea să fie toacă și plâns domol, căci sufletul nu a murit, ci a plecat spre singura viață adevărată. Aș vrea să nu se așeze băuturi amețitoare și nici mâncare grasă pe masă. Totul să fie smerit și plin de bunăcuviință. Căci moartea este doar o punte și dincolo de ea Hristos, Cel pe care L-am urmat cu căderi și ridicări o viață întregă.

Autor: Pr. Alexandru Lungu

Strofe pentru suflet

Clopotul și toaca sună

Clopotul și toaca sună,
Pe toți creștinii adună,
Că e zi de sărbătoare,
S-o cinstim cu mic, cu mare!

La biserică mergând,
Slujba sfântă ascultând,
Pe Dumnezeu Îl slăvim,
Duminica să o cinstim!

Candela iară arzând,
Pe toți creștinii îndemnând
Să se roage cu umilință
Pentru a noastră credință.

Haideți toți să-L laudăm,
Pe Hristos să-L căutăm,
Bucuria este sfântă
Când omul din suflet cântă!

Să fim exact ca în rai,
Neavând grijă de trai,
Voia Lui să o împlinim,
De păcat să ne păzim!

Credința să o păstrăm,
La Domnul să ne rugăm
Țara noastră s-o ocrotească,
Pe noi să ne mântuiască!

Autor: Gabriel Luca

Facere

Tu, suflet al meu, mai ții tu minte?
A fost o clipă: Domnul făurise

Ființa ta... Cu aripile-nchise,
Te odihneai în mâinile Lui sfinte.

Ai tresărit din somnul tău de altădată,
Căci dragostea din hăuri te chemase.
Cuvântul ei atât de plin sunase,
În dimineața aceea-mpurpurată.
Ai înțeles atunci atâtea taine,
Pe care, astăzi, le-ai uitat pe toate.
Erau prea mari și nu-ncăpură, poate
În cutele sărmanei noastre haine.

Un Înger te luă din mâna sfântă
A Domnului - și mila Îl cuprinse,
Căci tremurai - oricât de blând te atinse,
Ca puiul mic din cuib, când se-
nspăimântă
De șuierul de șarpe-n apropiere.
Dar Îngerul nespuse de lin răsfrânse
Asupra-ți haina milelor - și plânse,
Înfiorând adâncuri de tăcere...

Cuvântul Veșnic te-a chemat pe nume.
Și Îngerul, în aripi desfăcute,
Ieși din umbra celor neștiute,
Plutind în largul zărilor spre lume.
Tu nu mai știi, cum fu cea plutire,
Dar se făcea c-ați coborât o scară,
Atâtea mii de trepte se urmară,
Ducând tot mai afund, mai jos, spre
fine...

Te-nvăluise mila, ca o ceață,
De n-ai simțit că Îngerul plecase.
Și te-ai trezit... Dar cine te-mbrăcase
În caldă pâlpare de viață?

*Autor: Zorica Lațcu („Poezii, ediția a II-a”,
Editura Sophia, București, 2008, p. 14)*

Credința pentru copiii de toate vârstele

Acul și barosul

Acul: Moșule, de ce ești zurbagiu? Te sfădești neconținut cu soră-ta nicovala, țipați și faceți larmă, de-mi țiuie urechile. Eu lucrez toată ziua, și nime nu-mi aude gura.

- Iaca, mă! Da` de unde-ai ieșit, Pâcală?

- De unde-am ieșit, de unde n-am ieșit, eu îți spun că nu faci bine ceea ce faci.

- Na! vorba ceea: a ajuns oul mai cu minte decât găina. Măi băiete, trebuie să știi că din sfădălia noastră ai ieșit; ș-apoi tu ni cauți pricină?

- Mă rog, iertați-mă! că dacă n-ar fi fost focul, foile, pleafura și omul care să vă facă să vă deie nume, ați fi rămas mult și bine în fundul pământului, ruginite ca vai de voi.

- Măsură-ți vorbele, băiete! Auzi, soră nicovală, cum ne râde acușorul?

- Aud, dar n-am gură să-i răspund; și văd, dar trebuie să rabd.

- Vorba ceea, soro: „Sede hârbu-n cale și râde de oale”. Măi pușchiule! Ia să vedem, ce ai făcut tu mai mult decât noi?

- Ce am făcut și ce fac, îndată ț-oiu spune. Ca să nu lungesc vorba, hainele bărbătești și femeiești, din creștet până în tălpi și alte nenumărate lucruri frumoase și scumpe, fără de mine nu se pot face. Mergi la croitor, intră în bordeiu, suie-te în palat, ai să mă găsești. Fetele mă pun în cutiuțe aurite, mă înfing în perinuțe de mătasă și îngrijesc de mine ca de un mare lucru.

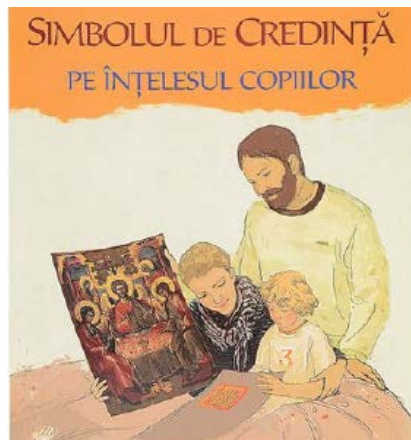
- Da' în stogul de fân nu vrei să te puie, mititelule?

- Nici în stogul de fân, dar nici trântit într-un ungher al ferăriei, ca tine. Ia spune-mi: te mai ie cineva în mână decât ferarul?

- Ia ascultă, te prea întreci cu șaga, picuile! Dacă șezi la cinste, și toți îngrijesc de tine, cum zici, de ce li împungi degetele?

- Da' împung pe cască gură cel somnoros, pentru că voiesc să iasă din mâna lui, prin ajutorul meu, multe lucruri folositoare și frumoase. Tu, pentru ce bați ferul cel culcat pe nicovală și ruginit ca tine? Nu ca să faci din el lucruri mai bune și mai frumoase?

- Măi... da' bun ești de gură!

- Și de gură, dar și de lucru.
- Ei bine, tu mi-ai înșirat verzi și uscate; ia stăi să-ți spun și eu pe ale mele: toporul, barda, ciocanul, cleștele, vâtraiul și nenumărate unelte și mașini de fer, unele de-o mărime urieșă, iar altele mici și bicisnice ca tine, pututu-s-au face până n-au trecut pînă nicovală și ilău? Casa, bisericile, corabia, puștile, tunurile și alte lucruri nenumărate, așa-i că n-ar fi, de nu eram eu? Tu îmi spui de haine frumoase; eu Ț-oiu spune de casă, de sapă, de secere, de coasă și de plug. Tu îmi spui mai mult de frumos, eu Ț-oiu spune de cele neapărat trebuincioase.
- Mă faci să te-apuc iar la scărmanat, moșule baros. Haine i-au trebuit omului întâi, căci nu era să umble cu pielea goală și desculț ca găștele.
- Te-ai încurcat cu socotelile, măi băiete. Ba de mâncare și casă i-a trebuit omului întâi și-apoi haine frumoase, cum zici tu; cu rufe de ale tale îți ghiorăiesc mațele de foame. Ai auzit vorba ceea, că „Golătatea încunjură, iar foamea dă de-a dreptul”.
- Măi, da' ruginit mai ești!
- Ruginit cum sunt, eu v-am făcut și trebuie să ascultați de sfaturile mele.
- Așa este, dar te prea lauzi; las' mai bine să te laude alții. Și tu faci trebi bune, și eu; numai atâta, că tu faci lucruri mai din topor, eu mai delicate; tu șezi totdeauna cu ferarul cel uns de cărbuni, iar eu șed cu croitorul și cu tot felul de persoane.
- Iar ai început, ghibirdic fudul și guraliu? Croitorul tău trebuie să împungă mai mult de zece ori, până când ferarul meu mă rădică o dată; croitorul tău rupe altă dată pe zi câte zece ace; ferarul însă mă are pe viață, ba mă poate lăsa și de zestre la copiii săi. Și-apoi încă una: cine dintre acești doi meșteri e mai grebănos și mai gubav? Ferariul meu ori croitorul tău?
- Moșule! ești bătrân și multe mai știi; fie pe-a dumitale.
- Bine, mititelule! Ia acum ai mai venit de-acasă. Zi mai bine că industria sau meșteșugurile noi le-am adus în lume; că bogățiile cele mari, nouă se datoresc. Mi-ai zis ruginit și Ț-ai zis cioplit; mie-mi pare bine ca strănepoții mei să fie mai ciopliți decât mine; cu timpul se cioplesc toate... Numai nu vă fuduliți și nu uitați obârșia voastră, ca nu cumva să vă ciopliți prea tare și să rămâneți care fără urechi, care fără dinți, care fără gură, care fără zimți, adecă niște cioarse de nicio treabă. C-apoi, atunci iarăși mi-ți ajunge drăguș la căuș și soră-mea nicovala vă va ține în spate, iar eu vă voi bate pe rudă pe sămânță, ca să prindeți la minte.

Poveste de Ion Creangă

Sfântul Cuvios Antipa de la Calapodești

Sfântul Antipa de la Calapodești s-a născut în anul 1816, în localitatea Calapodești, din județul Bacău și a trecut la cele veșnice în ziua de 10 ianuarie 1882, la vârsta de 66 de ani, în Mănăstirea Valaam, din Rusia. La vârsta de numai douăzeci de ani, Alexandru a mers la Mănăstirea Neamț, spre a îmbrățișa viața monahală, însă, nefiind primit, a poposit în Mănăstirea Căldărușani, de lângă București. Vreme de doi ani, el s-a nevoit aspru întru dobândirea curăției inimii, drept pentru care a și primit de la Dumnezeu darul lacrimilor și darul rugăciunii neîncetate. Mult s-a folosit tânărul de Cuviosul Ghedeon, un bătrân care pustnicea lângă mănăstirea amintită de mai bine de 30 de ani.

Cuviosul a petrecut o vreme în Schitul Brazi, din județul Vrancea, unde a participat la aflarea minunată a Moaștelor Sfântului Teodosie, ctitorul respectivei mănăstiri. Cu binecuvântarea starețului din Schitul Brazi, anume arhimandritul Dimitrie, tânărul monah pleacă în Sfântul Munte Athos.

Odată ajuns în Sfântul Munte, Sfântul a petrecut vreme de patru ani în Mănăstirea Esfigmenu, îndeplinind ascultarea de bucătar. Mai apoi, fiind rânduit în schima mare, sub numele de Antipa, Sfântul s-a retras într-o chilie pustie. În anul 1865, la vârsta de 49 de ani, Cuviosul Antipa a intrat în obștea monahală din Mănăstirea Valaam, situată pe o insulă din Lacul Ladoga, în Rusia, la nord de Sankt Petersburg. Potrivit vechilor însemnări, în chilia Sfântului nu era nici pat, nici scaun. Cuviosul a rămas cunoscut pentru postirea lui aspră; în lunile, miercurile și vinerile de peste an, precum și în prima săptămână din Postul Mare, Sfântul nu gusta și nu bea nimic, iar în restul zilelor îi era de ajuns mâncarea pe care o primea sâmbăta, la prânz. Sfântul Antipa de la Calapodești și-a cunoscut sfârșitul mai înainte cu trei zile, când icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului (aflată într-o chilie athonită) s-a ridicat cu zgomot în aer și, în timp ce restul icoanelor din chilie au căzut, s-a așezat singură pe pieptul Sfântului. După cele trei zile, în ziua de 10 ianuarie 1882, în timp ce ucenicul său îi citea Acatistul Maicii Domnului, Sfântul Antipa de la Calapodești a adormit în Domnul, la vârsta de 66 de ani, fiind înmormântat în gropnița de obște a Mănăstirii Valaam.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfântul Bretanion, episcopul Tomisului

Sfântul Bretanion (sau Vetranion) a fost episcop de Tomis (Constanța de astăzi), în Dobrogea și s-a făcut cunoscut mai ales datorită luptei sale împotriva ereziei ariene. În vremea aceea, împăratul Valens (364-378) cerceta episcopii, pentru a-i atrage la arianism. Ajuns și la Tomis, pe când se îndrepta spre biserica orașului însoțit de popor mult, a fost întâmpinat de Sfântul Bretanion, care îl aștepta împreună cu clerul și cu poporul ortodox în biserică și care l-a înfruntat, spunându-i că nu este decât un crez, cel de la Niceea. Împăratul a încercat la rândul său să-l înfrunte pe fericitul Bretanion, dar acesta, ieșind din biserică împreună cu preoții, a mers într-alt loc pentru a săvârși Liturgia. Poporul, urmând episcopului, l-a lăsat pe împărat singur cu alaiul său. Supărat de aceasta, Valens a poruncit ca episcopul Bretanion să fie închis și trimis în exil, însă, la împotrivirea poporului, a fost eliberat. Sfântul Bretanion era sprijinit în lucrarea sa de povețele și exemplul Sfântului Vasile cel Mare, la cererea căruia a trimis în Capadocia moaștele Sfântului Sava de Buzău, care pătimize pentru Hristos în anul 372.

Date despre acest Episcop avem și de la Sozomen și Teodoret al Cirului. Astfel, Sozomen vorbește de vizita împăratului arian Valens (364-378) la Tomis, în anul 369, pe când se întorcea dintr-o expediție împotriva goșilor. Autorul spune în „Istoria sa bisericească” că împăratul a intrat în biserica episcopală și a cerut Episcopului Bretanion să intre în comuniune cu arienii pe care îi simpatiza și să slujească împreună cu ei. Marele episcop a apărut dreapta credință și „a vorbit împăratului cu îndrăzneală despre hotărârile celor 318 de Sfinți Părinți de la Sinodul I de la Niceea (325) împotriva lui Arie, pe care nu le putea călca”. Bretanion este cel care a redactat actul martiric al Sfântului Sava Gotul.

Bine povățuind poporul dobrogean, Sfântul Bretanion s-a mutat către Domnul în jurul anului 380, fiind urmat în scaun de Fericitul Gherontie, care avea să fie imul dintre Sfinții Părinți de la al doilea Sinod a toată lumea din Constantinopol, din anul 381.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Ianuarie 2023

1 D (†) **Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; †) Sf. Ier. Vasile cel Mare**

Duminica dinaintea Botezului Domnului - Ap. II Timotei IV, 5-8, Ev. Marcu I, 1-8, glas 4, voscr. 7

- 2 L Sf. Silvestru, Ep. Romei; Cuv. Serafim de Sarov; *Înainteprăznuirea Botezului Domnului;*
 3 M Sf. Prooroc Maleahi; Sf. Mc. Gordie
 4 M Soborul Sf. 70 de Apostoli; Cuv. Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei
 5 J Sf. Sfințit Mc. Teotempt și Sf. Mc. Teona; Cuv. Sinclitichia (*Ajumul Bobotezei*)
 6 V (†) **Botezul Domnului (Boboteaza)**
 7 S †) **Soborul Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului**
 8 D **Cuv. Gheorghe Hozevitul și Emilian Mărturisitorul; Cuv. Domnica**

Duminica după Botezul Domnului - Ap. Efeseni IV, 7-13, Ev. Matei IV, 12-17, glas 5, voscr. 8

- 9 L Sf. Mc. Polieuct; Cuv. Eustratie
 10 M Sf. Grigorie, Ep. Nisei; Sf. Ier. Dometian; †) **Sf. Cuv. Antipa de la Calapodești**
 11 M † Cuv. Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște; Cuv. Vitalie
 12 J Sf. Mc. Tatiana diac. și Eutasia
 13 V **Sf. Mc. Ermil și Stratonice;** Cuv. Iacob, episcop de Nisibe
 14 S Cuv. Părinți uciși în Sinai și Rait; *Odovania Praznicului Botezului Domnului;*
 15 D **Cuv. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul**

Duminica a 29-a după Rusalii (a celor zece leproși) Ap. Coloseni I, 12-18, Ev. Luca XVII, 12-19, glas 6, voscr. 9

- 16 L Închinarea cinstului lanț al Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Pevsip și cei împreună cu el
 17 M † Cuv. Antonie cel Mare
 18 M † Sf. Atanasie și Chiril, Arhiep. Alexandriei
 19 J Cuv. Macarie Egipteanul; Sf. Ier. Arsenie și Marcu; Sf. Mc. Eufrasia
 20 V † Cuv. Eftimie cel Mare; Sf. Mc. Vas și Eusebiu
 21 S Cuv. Maxim Mărt.; Sf. Mc. Neofit, Evghenie, Candid, Valerian și Achila
 22 D **Sf. Ap. Timotei; Sf. Cuv. Mc. Anastasie Persul**

Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) - Ap. I Timotei IV, 9-15, Ev. Luca XIX, 1-10, glas 7, voscr. 10

- 23 L Sf. Sfințit Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel
 24 M Sf. Cuv. Xenia; Sf. Mc. Vavila, Timotei și Agapie
 25 M †) Sf. Ier. Grigorie Teologul; Cuv. Public; †) **Sf. Bretanion, Ep. Tomisului**
 †) **Sf. Ier. Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei;** Cuv. Xenofont, soția sa Maria și fiii lor,
 26 J Arcadie și Ioan
 27 V † Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Marciana, împărăteasa
 28 S Cuv. Efrem Sirul, Paladie și Iacob
 29 D **Aducerea moaștelor Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul**

Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii); Ap. II Corinteni VI, 16-18; VII, 1; Ev. Matei XV, 21-28; glas 8, voscr. 11

- 30 L †) **Sf. Trei Ier.: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur;**
Sf. Sfințit Mc. Ipolit, Ep. Romei
 31 M Sf. Doctori fără de arginți Chir și Ioan

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:**Pag.**

Gânduri la început de an	1
Cu toții împreună la slujba Bobotezei	4
Punct...și de la capăt!	6
Ei nu mă lasă în biserică!	7
Ce repede au trecut și sărbătorile acestea!	8
Viața noastră pe pământ este o pregătire pentru viața care va să vină	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Antipa de la Calapodești	14
Sfântul Bretanion, episcopul Tomisului	15

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciu***Colaboratori:***Sorin Pavel**Oxana Cliucinicov**Gabriel Luca***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru**Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218**Email: parohiasfvasile@gmail.comHttp: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424